

Julie Dvořáková, The Bramble Infant School&Nursery, Anglie

14.4.2018. Den, kdy jsme se všichni (tzn. půlka naší třídy) sešli na letišti Václava Havla, za sebou jsme táhli dvacetikilová zavazadla a v ruce nervózně svírali letenku. Měli jsme před sebou měsíční pobyt v Anglii plný nových zkušeností.

Celý výjezd nám byl umožněn jen díky projektu Erasmus + a naší škole – Waldorfská základní a střední škola Semily, p.o. Náš pobyt byl zcela financován Erasmem + a během prvních dvou týdnů s námi v Anglii byly i naše učitelky, které nám pomáhaly řešit případné problémy. Téměř nikdo z nás však ještě nikdy tak dlouho mimo domov nebyl, a tak nám v žilách společně s očekáváním proudila nervozita.

Samotný příjezd do hostitelských rodin, u kterých jsme po dvojicích bydleli, se mírně zkomplikoval. Vlak, kterým jsme z londýnského letiště Gatwick přijeli do Portsmouthu, měl asi tříhodinové zpoždění, díky čemuž jsme na dveře našich „anglických rodin“ zaklepal ve tři ráno. Naštěstí jsou Angličané na podobné situace zvyklí a přivítali nás, sice rozespalí a v pyžamu, velmi mile a přátelsky.

První den nás čekala úvodní schůzka v agentuře IBD, která na nás během celého pobytu dohlížela, komunikovala s našimi zaměstnavateli i hostitelskými rodinami. Nutno podotknout, že vše pro nás bylo připraveno, od přesného popisu cesty do práce, přes slevu na taxi, až po uvítací raut. Starali se o nás opravdu dobře a vše řešili rychle a profesionálně. Během schůzky jsme si koupili bus pasy, což byla v podstatě měsíční jízdenka na městskou dopravu, podepsali jsme pár potřebných smluv a poté nás čekala krátká prohlídka města. V dešti. Vítejte v Anglii.

Portsmouth je relativně malé město, i když má asi 200 tisíc obyvatel. Jedná se o v podstatě ostrovní město, takže stačilo 20 minut chůze a najednou jste se ocitli na pobřeží lemovaném stánky s Fish&Chips. I z toho důvodu jsem si Portsmouth po měsíci upřímně zamilovala. Bylo tam všechno, autobusy, které jezdí každých deset minut, jste mohli projet celé město během půl hodiny, a když jste byli vyčerpaní rychlostí a hlukem města, šli jste k moři. Krása.

Druhý den přišlo to, čeho jsme se všichni nejvíce obávali. Nástup do práce. Jelikož se výjezd uskutečnil v rámci sociálního praktika, které je na naší škole součástí náplně třetího ročníku, museli jsme všichni pracovat v sociálních zařízeních. Drtivá většina z nás pracovala ve školkách a dva lidi v sanatoriu.

Já jsem pracovala ve školce The Bramble Infant School & Nursery, kde byly děti od šesti měsíců do čtyř/ pěti let. Ředitelka školky byla neuvěřitelně příjemná starší dáma, která mě a další dvě spolužačky přivítala a provedla nás celou školkou. Byla to velká, velmi moderní budova, kde všechny dveře bylo možné otevřít jen pokud jste znali číselný kód (což mi dělalo dlouho problém). Paní ředitelka byla tak vstřícná, že nás nechala vybrat si třídu, do které chceme jít. Já jsem si bez delšího váhání vybrala „Pre – school“ děti, tedy děti ve věku 3 – 5 let, které se připravovaly na nástup do školy. Ve třídě bylo 40 dětí a 8 učitelek, tedy úplně jiné podmínky než v Česku.

Mou náplní práce bylo především hraní si s dětmi (nejradši si hráli na dinosaury), pomáhala jsem učitelkám při skupinových

aktivitách, zpívala jsem, četla jsem pohádky, pomáhala jsem dětem oblékat se, zavazovala jsem tkaničky, tancovala, modelovala, kreslila....

A za několik dní už jsem se po večerech učila skládat co nejlepší letadýlka z papíru.

Děti byly opravdu skvělé a moje obavy se rychle rozplynuly. Nevnímaly mě jako učitelku, ale spíš jako velkou kámošku, se kterou můžou řešit první lásky a nejnovější hračky. Po měsíci mi někteří z nich opravdu přirostli k srdci a dodnes na ně moc ráda vzpomínám.

Upřímně jsem se přesvědčila o tom, jak krásný a energii dobíjející je dětský smích. Ovšem osm hodin hraní na dinosaura, ochutnávání hliněné večere a chování plastového miminka, bylo někdy vysilující. Proto jsme s

kamarádkou, se kterou jsem bydlela každý den chodily k moři a o víkendech jsme všichni jezdili na výlety (např. do Londýna, nebo Bournemouthu). Zkrátka myslím, že britský způsob života jsme za ty čtyři týdny dobře poznali.

Vlastně si nemůžu na nic stěžovat, všichni na nás byli milí a ochotní nám kdykoli pomoc, v hostitelských rodinách se o nás dobře starali, získali jsme spoustu nových zkušeností, naučili se žít v zcela novém prostředí, v neposlední řadě jsme si jistější v angličtině a já – já jsem na konci pobytu bez problému rozuměla i těm nejušišlanějším dětem (a naučila se jíst arašídové máslo).